

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων θεῶν μετέχειν καὶ τῆς
ροδωνιάς τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».
(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐνταφιασμός φακῆρων ἐπὶ μῆνας, ἀνεγερσις αὐτῶν καὶ
ἐξηγήσις τοῦ φαινομένου. — Πνευματισταὶ ἐν Λονδίῳ. — Πρα-
κτικὸς πνευματισμός. — Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Σαρδοῦ.
— Πονηρὰς ἀνατροφῆς ἀποτελέσματα. — Τὸ πνεῦμα τῶν ἱερέων
ἀναφορικῶς τῆς πρὸς τὸν λαὸν διδασκαλίας των. — Τί δηλοῦσιν αἱ
τέσσαρες τῆς Γῆς ἡλικίαι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων. —
Ἑρμηνεῖα καθβαλιστικῆ, δὲ τῆς Γραφῆς φράσεων φαινομένων
γελοίων. — Τὸ τραπεζάκι χρησιμοδοτοῦν κατὰ τὸν δ' αἰῶνα μ. Χ. —
Πρόσκλησις εἰς μονομαχίαν. . . ἐπιστήμονικὴν τοῦ καθηγητοῦ
Chiaia Ercole πρὸς τὸν καθηγητὴν Λονδρόζον.

ΤΑΦΗ ΦΑΚΗΡΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΤΗΝ

ΕΠΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΑΣ

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

«Ἐξέτεινον τὰς κνήμας καὶ τοὺς βραχίονάς του, ἀνεσήκωσαν τὰ
βλέφαρα· ἀνέτριψαν ἐκεῖνα, ἤλειψαν δὲ ταῦτα δι' ὀλίγου βουτύρου.
Ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐφαίνετο τεθλωμένη ὡσεὶ πτώματος. Ὁ φα-
κῆρης ἤρξατο δεικνύων σημεῖα ζωῆς· ὁ σφυγμὸς ἐγένετο αἰσθαντι-

δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τὸ ἔτος. Ἡ τροφή του συνίστατο ἐξ ὀλίγου γαλακτος, ὀρύζης καὶ ὄσπ. Προπαρασκευαζόμενος ὁ σαδοῦ διὰ τὸ σαμαδί ἤρχισε νὰ ἐλαττώσῃ τὴν δόσιν τῆς τροφῆς εἰς τρόπον ὥστε ὀλίγιστον μόνον γάλα ἐλάμβανε καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐξέφερε μετὰ τινος ὥρας ἐκ τοῦ στομάχου δοκιμαζῶν αὐτὸ διὰ τοῦ πυρός, ὅτε τὸ ἐκφερόμενον ἦτο καθαρὸν γάλα ἐνόμιζεν ὅτι τὰ ὄργανά του κατέστησαν πλέον καθαρὰ, παστρικά.

«Εἰσέβη εἶτα ἐντὸς σάκκου. Ὁ σάκκος ἐρράφη ὑπὸ τοῦ Παδμασανᾶ, τοῦ μαθητοῦ του, καὶ ἐτέθη ἐντὸς κιβωτίου κλειδοθέντος. Τὴν μὲν κλεῖδα ἐκράτησα ἐγώ, τὸ δὲ κιβώτιον ἐτέθη ἐντὸς ὑπογείου, τοιχισθέντος καὶ τούτου. Εἶχον ἀφήσει ἐν τῷ τοίχῳ μικράν τινα μόνον ὀπήν διὰ τὸ ἄσπι καὶ διὰ νὰ καίωσι ὁ ὄσπ.

«Μετὰ ἐξ μῆνας, τὴν ἀνοιξὴν δηλ. παρεσκευάσαν ἄρτον ἐξ ἄττα, ζέφαλα, διουσεῖ, ζαθίτρι καὶ ἄλλων θερμῶν οὐσιῶν, ἐν σχήματι καλύπτρας. Κατέρριψαν τότε τὴν θύραν, ἤνοιξα ἐγὼ διὰ τῆς εἰς ἐμὲ ἐμπιστευθείσης κλειδῶς τὸ κιβώτιον καὶ ἔπειτα τὸν σάκκον. Ὁ σαδοῦ ἐφάνη σκληρὸς ὡσεὶ ξύλον, ἀλλ' ἄνευ οὐδενὸς σημείου θανάτου. Τὸ σῶμα οὔτε ἀποσυντεθειμένον ἦτο οὔτε ἀπεξηραμένον. Ὁ μαθητῆς του Λαχμάν Δας ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, ἐπανάφερε τὴν ἐντὸς τοῦ λάρυγγος ἀνεστραμμένην γλῶσσαν του, τὴν ἐκράτησεν ἐπὶ τινος χρόνον ἐντὸς τῆς χειρὸς του, τότε δὲ αὕτη ἐπανάηλθεν εἰς τὴν προτέραν ζωτικότητα. Εἶτα ἐτέθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ σαδοῦ ἡ ἐξ ἄρτου καλύπτρα καὶ ἐπ' αὐτῆς πυρά. Συναμα ἔκαμαν μέγαν θόρυβον διὰ μουσικῶν ὀργάνων, ἐκπυρσοκροτήσεων, κλπ. Μετὰ τινος λεπτῶν ἤνοιξεν ὁ σαδοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς τὸ παιδίον ὑπεράνοιγοκλείει αὐτούς. Μετὰ τινος ὥρας ἐκίνει χεῖρας, πόδας, κλπ. Ἐπὶ δύο ἡμέρας διετέλεσεν ἐν ἀδυναμίᾳ· ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀνέλαβεν ὀλοτελῶς καὶ ἤρξατο λαμβάνων τὴν συνήθη τροφήν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ,

Ἐν συμποσίῳ τινὶ τῶν πνευματιστῶν τοῦ Λονδίνου ὁ κ. I. Χόως, εἶπεν ὅτι ἡ Π. Διαθήκη εἶνε πλήρης πνευματιστικῶν ἀρχῶν. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἀπατώμεθα λέγοντες ὅτι δὲν γίνονται θαύματα σήμερον, καθ' ὅσον ὄχι μόνον γίνονται ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶνε τοιοῦτος ὥστε δὲν γνωρίζει τις πόθεν ν' ἀρχίσῃ νὰ τὰ ἀπαριθμῇ καὶ ποῦ νὰ τελειώσῃ!

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

. . . Πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῶν τῶν φαινομένων, ἅτινα θ' ἀποκαλέσασμεν ψυχικά, δεόν νὰ προσέλθωσιν εἰς συνεθρίαν πέντε ἕως δέκα ἄτομα, ὅποτε δὲν ὑπάρχει πρόχειρος αἰσθητικὸς τις ἡμεσάζων (ἐνὸς μεσάζοντος μόνον δυναμένου νὰ ἐπιτυχάνῃ ἀποτελεσμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἀποδεικτικῶν, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ψυχικῆς του ἰσχύος). Καλὸν νὰ ὑπάρχωσι μετὰ τοῦ ὁμίλου καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες κυρίαι ἵνα σχηματισθῇ ἄλυσός τις ἐνεργητικῆ ἢ ἵνα σαφέστερον εἴπωμεν: ὅπως σχηματισθῇ εἶδος τι (βολταϊκῆς) στήλης ἀνθρωπίνης ἀρκούσης δυνάμεως πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀποτελεσμάτων. Ἐξηγουόμεθα.

Νομίζομεν ὅτι ἡ νευρική δύναμις ἐνεργεῖ ὅπως καὶ ἡ ἠλεκτρικὴ δύναμις. Λαμβάνοντες λοιπὸν τὴν γυναῖκα ὡς ἀρνητικὸν στοιχεῖον καὶ τὸν ἄνδρα ὡς θετικὸν στοιχεῖον, σχηματίζομεν μίαν στήλην. Ἐχοντες λ. χ. ὀκτὼ πρόσωπα: τέσσαρας ἄνδρας καὶ τέσσαρας γυναῖκας, σχηματίζομεν τέσσαρας στήλας ἃς συνενοῦμεν κατ' ἀρχάς ἐν σειρᾷ ἢ ἐν συντονίᾳ, συγκεινωοῦντες ἕνα θετικὸν πρὸς ἕνα ἀρνητικόν, τὸν ἀρνητικὸν πρὸς ἕτερον θετικόν καὶ οὕτω καθεξῆς. Συνδύζοντες οὕτως αὐτὰ τὰ στοιχεῖα διὰ τῶν ἀντιθέτων πόλων ἐπιτυγχάνομεν μίαν στήλην ἐνέχουσαν τὰς ἠλεκτροκινητη-

ρίους δυνάμεις τῶν συνθέτων στηλῶν ἐπομένως ἢ ἐπίτασις αὐτῆς τῆς στήλης θὰ ἐξισοῦται πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν ἐπιτάσεων ἐκάστου τῶν στοιχείων τῆς. Διὰ τῶν συνθηκῶν τούτων ἐπιτυγχάνονται ἀποτελέσματα, ἐνδιαφέροντα μόνον τὸν ἐρευνητὴν, τὸν γνώστην αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Ὄταν ὁμως συνδυάζωμεν τὴν ἀνθρωπίνην στήλην ἐν συστοιχίᾳ (en batterie) ἢ ἐν ποσότητι, δηλ. ὅταν τοποθετοῦμεν ὁμοῦ τοὺς ὁμωνύμους πόλους, τότε ἡ ηλεκτροκινητήριος δύναμις ἔσται μὲν ἡ αὐτὴ ἀλλ' ἡ στήλη αὕτη, οὕτω πως συγκεκροτημένη, θὰ παραγαγῆ ποσότητα νευρικῆς δυνάμεως ἴσης πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν ποσοτήτων ἅς παρέσχεν ἕκαστον στοιχεῖον ὑπαρχούσης λοιπὸν μεγαλειτέρας ποσότητος νευρικῆς δυνάμεως, δυναμέθα εὐχερῶς νὰ ἐπιτύχωμεν φαινόμενα εὐρυτέρας ἐκτάσεως.

Σχηματισθεῖσης αὐτῆς τῆς συστοιχίας (batterie), θέτομεν μίαν τράπεζαν εἰς συνάφειαν πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ κατέχοντα τὰς δύο ἄκρας τῆς ἀλύσεως καὶ ἀναμένομεν τὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα παράγονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ταχέως, ἀναλόγως τῆς παρασχεθείσης δυναμικῆς ποσότητος, τῆς τραπέζης χρησιμευούσης τρόπον τινὰ ὡς συμπυκνωτικῆς μηχανῆς.

Ἴνα διακρίνωμεν τοὺς ἀρνητικοὺς (μεσάζοντας) καὶ τοὺς θετικοὺς, προστρέχομεν εἰς τὸν μαγνητισμὸν. Οἱ ἀναγνώσται μας γινώσκουσι τὸ μέσον: ἐπιθέτομεν τὴν μίαν τῶν χειρῶν μεταξύ τῶν ὤμων τῶν δοκίμων· οἱ αἰσθανόμενοι θερμότητα ἀρκούντως ζωηράν καὶ ἐκδηλοῦντες τὸ φαινόμενον τῆς ἔλξεως ὕπερ περιεγράψαμεν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 4 φυλλαδίῳ, θεωρητέοι ὡς ἀρνητικοί, οἱ μὴδὲν αἰσθανόμενοι εἶνε οἱ θετικοί. Δυναμέθα ἐπίσης καλῶς νὰ σχηματίσωμεν δρῶσαν ἀλύσειν ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ φύλου μόνον, διότι εὐρίσκονται ἐπίσης μεταξύ αὐτοῦ καὶ αἰσθητικοί, ἐν τούτοις προτιμότερον νὰ πειραματιζώμεθα μὲ κυρίας: τοῦτο βεβαίον ἢ πρᾶξις.

Τὸ φαινόμενον δυνατόν νὰ παραχθῆ μετὰ 5 ἢ 10 λεπτά, ἐνίστε δὲ καὶ μετὰ μίαν ὥραν καὶ ἐπέκεινα· συνιστῶμεν λοιπὸν ὑπομονὴν εἰς τοὺς ποθοῦντας νὰ ἐπιτύχωσιν ἀποτελέσματα.

Σχηματισθέντος ἀπαξ τοῦ ὁμίλου, καλὸν εἶνε τὰ αὐτὰ πάντοτε πρόσωπα νὰ συνιστῶσιν αὐτόν· ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον τὸ ἀποτέλεσμα καθίσταται εὐχερίστερον, ἐμφαντικώτερον.

Ἡ συνηθεστέρα καὶ γνωστοτέρα μέθοδος συνίσταται εἰς τὸ νὰ τί-

θενται πρόσωπά τινα πέριξ τραπέζης τινός, νὰ βάλωσι τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτῆς, ἐφαπτόμενοι διὰ τῶν μικρῶν δακτύλων καὶ νὰ ἀναμένωσιν ἐν ὑπομονῇ τὰ ἀποτελέσματα, ἀποτελέσματα μὴ ἐπιτυγχανόμενα ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἐκτὸς ἂν κατὰ τύχην εὐρεθῆ μεσάζων τις εἰς τὴν ἀλύσειν, καὶ τότε πάλιν ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλῆς τακτοποιήσεως τῶν προσώπων, ἐκ τοῦ τυχαίου σχηματισμοῦ ἀλύσεως δραστηῆς· ἐνῶ διὰ τῆς ἰδικῆς μας μεθόδου ἐπιτυγχάνομεν πάντοτε εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

S. MOUTIN

Ἐκ τῆς «Revue des Scienses Psychologiques» τῆ 20 Ἰουν. ἐ.ἔ.

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΣΑΡΔΟΥ (1)

Ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ἤδη παρατηρῶ, ὡς περίεργος, τὰ φαινόμενα, ἅτινα ὑπὸ τὰ ὀνόματα τοῦ μαγνητισμοῦ, τῆς ὑπνοβασίας, τῆς ἐκστάσεως, τῆς διπλοπίας, κλπ. διετέλουν κατὰ τὴν νεότητά μου ὁ περίγελως τῶν σοφῶν. Ὅτε τυχὸν ἀπετόλμων ν' ἀνακοινώσω πείραμά τι δι' οὗ διεφωτίζετο ὁ σκεπτικισμὸς μου: ὅποια ὑποδοχή! ὅποια ἰλαρότης! Ἄναυδος ἔφη διατελεῖ μοι ὁ γέλως φίλου μου τινος διδάκτορος, εἰς ὃν διηγούμην ὅτι νεανίς τις περιήρχετο εἰς καταληπτικὴν κατάστασιν διὰ τινῶν μαγνητιστικῶν passes, . . . «Σσος! . . . μοὶ ἀπῆντα ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος· αἱ γυναῖκες εἶνε τόσφ ἀπατεῶνες!..»

Καὶ ὁμως ἰδοὺ ὅτι ἅπαντα τὰ χθὲς καὶ ἐκ προκαταλήψεως ἀρνούμενα γεγονότα, ἐπιβεβαιοῦνται σήμερον παρὰ τῶν αὐτῶν ἐκείνων

(1) Ἐκ τῶν ἐγκρίτων «Ὁ Γαλάτης» τῆς 4 Δεκεμβρ. 1888, «Revue Illustrée», κλπ. καὶ τοῦ βιβλίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Force Psychique» τοῦ V. Rambeau, 1889.

οἵτινες τὰ ἐχαρακτήριζον ὡς ἀγυρτικὰς θαυματοποιίας. Δὲν παρέρχεται ἤδη ἡμέρα, καθ' ἣν νεαρός τις σοφὸς νὰ μὴν ἀνακαλύπτῃ νέαν τινὰ δῆθεν ἐφεύρῃσιν, ἣν ἐγὼ νὰ μὴν ἐγίνωσκον πρὶν ἢ αὐτὸς γεννηθῆ. Οὐδεμίαν ἄλλην μεταβολὴν παρατηρῶ ἢ τοῦ ὀνόματος. Δὲν πρόκειται νῦν περὶ Μαγνητισμοῦ—καταλαμβάνετε ὅτι ἡ λέξις αὕτη κακῶς ἤχει εἰς τὰ ὄρα τῶν διασुरάντων αὐτὸν πρότερον—ἀλλὰ περὶ Ὑπνωτισμοῦ, περὶ ὑποβολῆς, ὁρισμῶν ἐνεχόντων πλείονα χάριν. Παραδεχόμενοι τούτους, θέλουσι νὰ εἴπωσιν ὅτι ὁ Μαγνητισμὸς ἦτο μωρία δῆθεν καὶ συνεπῶς ἡ ἐπιστήμη θεωρητικῶς ἀξιώτιμος: 1^{ον} διότι μᾶς ἐκαθάρισεν ἀπὸ τὸν μαγνητισμόν, καὶ 2^{ον} διότι μᾶς ἐδώρησεν ἀλήθειαν ἐπιστημονικὴν, τὴν τοῦ Ὑπνωτισμοῦ, ἐνῶ ὁ ὑπνωτισμὸς τῶν νεωτέρων εἶνε καθαρὸς, καθαρώτατος ὁ μαγνητισμὸς τῶν ἀρχαιοτέρων.

Διηγούμενη μίαν τῶν ἡμερῶν—παλαιᾶς ἐποχῆς—εἰς ἐμπειρότατόν τινα χειρουργὸν τὸ νῦν ἤδη γνωστὸν περιστατικόν, καθ' ὃ ὑποκειμένα τινὰ (sujets) περιέρχονται εἰς ἀναισθησίαν βλέποντα ἀσκαρδαμυκτὴ ἐπὶ τινος μικροῦ καθρέπτου ἢ λάμποντος ἀντικειμένου. Τὴν ἐν λόγῳ ἀνακάλυψιν εἶχεν ὑποδεχθῆ ὁ φίλος μετὰ χαχλάνων καὶ σκωμμάτων. . . Ἔτη πολλὰ πορῆλθον ἔκτοτε. Ὁ αὐτὸς φίλος ἐλθὼν πρῶϊαν τινὰ νὰ προγευματίσῃ παρ' ἐμοί, ἤρξατο ζητῶν συγγνώμην ἐπὶ τῇ βραδύτητι τῆς ἀφίξεώς του. Ὄφειλε ν' ἀποσπάσῃ ἓνα τῶν ὀδόντων νεανιδὸς τινος λίαν νευρικῆς, λίαν δειλῆς. «Καὶ ἀπεπειράθην λέγει, διὰ τινος νέας ἐφευρέσεως, λίαν περιέργου. Τὴν ἀπεκοίμισα δηλ. διὰ τινος μικροῦ μεταλλικοῦ καθρέπτου τόσῳ καλά, ὥστε τῇ ἀπέσπασα τὸν ὀδόντα, χωρὶς οὐδὲν ἄλλο νὰ τὸ αἰσθανθῆ». Τότε ἐγὼ ἀναφωνῶ: Pardon! ἀλλ' ἐγὼ πρῶτος σοὶ εἶχον ὀφειλομένην αὐτὴν τὴν ἐφεύρῃσιν, σὺ δὲ τὴν ἐσκώψης τότε! . . . Ὁ φίλος τὰ ἔχασε: ἀλλὰ συνελθὼν: «Καλὰ, εἶπεν, ἀλλὰ σεῖς τότε μοὶ ὠμιλεῖτε μαγικά, ἐνῶ τοῦτο εἶνε ὑπνωτισμὸς!»

Οὕτως φέρεται πάντοτε ἡ ἐπίσημος ἐπιστήμη πρὸς ὅλας τὰς καὶ ὑμένας ἀληθείας, τὰς παρ' αὐτῆς παρεγνωρισμένας. Ἀποῦ πρῶτον τὰς μυκτηρίσῃ, εἶτα τὰς ἀντιποιεῖται ὡς ἰδικὰς τῆς, φροντίζουσα ὅμως πρότερον νὰ ἀλλάξῃ τὰς ἐτικέτας.

Τέλος πάντων οἰονδήποτ' ἂν ἦ τὸ ὄνομα, ἴδου ὅτι κατέχουσι νῦν τὴν οἰκειαν θέσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ σοφοὶ μας κατώρθωσαν ἐν τέλει ν' ἀνακαλύψωσιν ἐν τῇ Salpêtrière ὅ,τι ὅλοι οἱ

Παρίσιοι εἶχον δυνηθῆ νὰ ἴδωσιν ἐπὶ Λουδοβίκου XV ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ Ἁγ. Μεδάρδ, δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ καταδειχθῶσιν ἐπὶ τέλους ν' ἀσχοληθῶσι καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ Πνευματισμοῦ, ὃν ἡ ἐπιστήμη θεωρεῖ θανατωθέντα ὑπὸ τῶν περιφρονήσεών της καὶ ὅστις ὅμως κέκτηται ἤδη ὑπέρποτε τὴν ζωὴν ἰκότητα. Δὲν θὰ ἐναπομείνῃ δὲ τότε ἄλλο τι ἢ νὰ τῷ δώσῃ ἕτερόν τι ὄνομα, ὅπως ἀντιποιηθῆ καὶ πάλιν τὴν τιμὴν τῆς παρ' αὐτῆς δῆθεν ἀνακαλύψεως κατόπιν πάντων τῶν ἄλλων.

Θὰ παρέλθῃ μόνον ἀρκετὸς καιρὸς πρὸς τοῦτο! Καθότι ὁ Πνευματισμὸς ἔχει καὶ ἄλλους ἐχθροὺς νὰ καταβάλλῃ ἐκτὸς τῆς κακῆς θελήσεως.

Ἔχει ἐν πρώτοις καθ' ἑαυτοῦ τοὺς πειραματισμοὺς τῶν σαλονίων: βδελυρὸν ἐξερρευνητικὸν μέσον, παρέχον μόνον εἰς τοὺς εὐφρεῖς τὴν πεοίστασιν νὰ ἐπιδεικνύωσιν ἐνίοτε πολλὰς μωρίας των. Ἔχει ἐκτὸς τούτου νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν ἀγυρτῶν οἵτινες χρῶνται τῷ πνευματισμῷ ἀλλὰ Ροβέρτ—Οὐδὲν, καὶ κατὰ τῶν ἡμιαγυρτῶν οἵτινες, κατέχοντες ἀληθῶς μεσαζούσας τινὰς δυνάμεις, ἀγνοοῦσι ν' ἀρκεσθῶσιν αὐταῖς, προσπαθοῦντες ἐνεκα ματαιότητος ἢ συμφέροντος νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν μέσων των δι' ἐτέρων πλαστῶν, κιβδηλῶν.

Ἄλλὰ πρὸ πάντων εἶνε ἠναγκασμένος ὁ πνευματισμὸς νὰ ὑπερνεκλήσῃ δύο μεγάλα προσκόμματα: 1) τὴν ἀδιαφορίαν τῆς γενεᾶς ταύτης πρὸς πᾶν ὅ,τι δὲν συμβάλλει εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἡδονῶν ἢ τῶν ὑλικῶν συμφερόντων: 2) τὴν ἐξασθένησιν τῶν χαρακτήρων ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν, ἐνθα οὐδεὶς ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἰδίαν γνώμην, μεριμνῶν μᾶλλον περὶ τῆς τοῦ ἐτέρου, ἀλλ' οὐδὲ παραδέχεται πάλιν τὴν τοῦ ἄλλου εἰμὴ μόνον ὅταν αὕτη καταστῆ γενικῶς παραδεκτὴ.

Ἄπαντες ἐν πάσῃ θέσει καὶ περιστάσει τρέμουσι μήπως τυχὸν χαρακτηρισθῶσι παρὰ τῶν ἄλλων ὡς ἄκακοι ἢ ἐνθουσιασταί. Πλείστοι ὅσοι, καίτοι εἰλικρινῶς συγκινούμενοι ἕκ τινος ὠραίου λόγου ἢ ἔργου ἢ πράξεως, σπεύδουσι νὰ σκώψωσι καὶ οὔτοι ὅ,τι ἀποθαυμάζουσιν, ἀμα ὡς ἐννοήσωσιν ὅτι ἄλλος τις εἶνε ἕτοιμος νὰ ὑπομειδιάσῃ ἐπὶ τῇ συγκινήσει του: τοῦτο δὲ ἵνα ἀποδειξῶσι δῆθεν ὅτι οὐδ' αὐτοὶ τυγχάνουσι τῆς σειρᾶς τῶν χαχῶν.

Πῶς λοιπὸν ἄνθρωποι οὕτωσι ἐμφρόντιδες περὶ τῆς τῶν ἄλλων

γνώμης—καίτοι υπερβίβαιοι περί τῆς ἐπαληθεύσεως τῶν πνευματικῶν ἐκδηλώσεων διὰ πειραματισμῶν πειστικωτάτων—πῶς ν' ἀποτολμήσωσι νὰ ὁμολογήσωσι τὸ τοιοῦτο δημοσίᾳ, εἰς αὐτὸν τὸν αἰῶνα τῶν φώτων καὶ μετὰ τὸν Βολταίρ; ! . . . ὦ Προυδῶν! πῶς νὰ περιφρονήσωσι τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν τρομερὰν ἀποστροφὴν σου δι' ἧς ἀπὸ τόσου ἤδη χρόνου μέξε κουφαίνεις: «Τότε, κύριε, παραδέχεσαι λοιπὸν τὸ ὑπερφυσικόν;!»

Ὅχι, Προυδῶμ, ὄχι! Οὐδ' ἐγὼ παραδέχομαι τὸ ὑπερφυσικόν. Ἄλλ' ὅταν πράγματι παράγῃται, παράγεται βεβαίως ἕνεκα φυσικοῦ νόμου· εἶνε ἄρα φυσικόν! τὸ ἀρνεῖσθαι δ' ἐκ τοῦ προτέρου, ἐκ προκαταλήψεως, πρὸ πάσης ἐρεύνης, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ὁ παραγωγὸς νόμος δὲν ὑφίσταται καθὼ ἀγνώστος, τὸ ἀρνεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀποτελέσματος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐνυπάρχει ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιβεβαιωθέντων νόμων, τοῦτο εἶνε πλάνη πνεύματος κακῶς ἐσταθμισμένου, νομιζοντος ὅτι γινώσκει ὅλους τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ἄν τις τῶν σοφῶν τοιαύτην τινὰ ἀξίωσιν ἔχῃ, ὁ τοιοῦτος εἶνε un raisonne homme!

Ἄλλὰ τὸν θέλω ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐμβριθῆ ἐρευναν τῶν γεγονότων, ὅποτε βικισθῆ νὰ ἔλθῃ. Τῷ ὑπόσχομαι τότε ἀπροσδόκητά τινα.

ΠΟΝΗΡΑΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Περιελθόντος ποτὲ εἰς χεῖρας τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐχθροῦ του Δίωνος δὲν διέταξε τὸν θάνατον αὐτοῦ, οὐδ' εἰς εἰρκτὴν ἐνέκλεισεν, ἀλλὰ διεφθείρε πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς ὑπῆρχεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ χορηγήσας πᾶσαν ἐλευθερίαν καὶ ἀφθονατὰ μέσα πρὸς ἐκπλήρωσιν πάσης ἐπιθυμίας καὶ πρὸς κορεσμὸν παντός ἀκολάστου πάθους. Ἀφοῦ δὲ κατέστησεν αὐτὸν ἡθικὸν πτώμα, ἀπέστειλεν εἶτα πρὸς τὸν Δίωνα. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἐνόησε τὸ θηριῶδες τῆς ἐκδικήσεως· ἐπειράθη διὰ παντός μέσου νὰ ἐκρίζωσῃ τὰς βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ ἐμβληθείσας κακίας, ἀλλ' εἰς μάτην· ἡ ψυχὴ τοῦ νεανίου εἶχε τέλειον διαστροφῆ· μέχρις οὗ καταρριφθεὶς ἀπὸ τῆς στέγης τοῦ οἴκου συνέτριψε τὸ κρανίον.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

ἀναφορικῶς τῆς πρὸς τὸν λαὸν διδασκαλίας των.

Θέλει τις νὰ γνωρίσῃ τὸ γενικὸν πνεῦμα τῶν ἱερέων, λέγει ἐπὶ λέξει ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τῶν Ruines, θέλει τις νὰ γνωρίσῃ τὸ πνεῦμα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, λέγει ὁ Βολνεὺ ἀναφορικῶς τῶν ἄλλων οὐς ἀποκαλοῦσι λαόν; Ἄς ἀκούσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐκκλησιαστικούς διδάκτορας:

«Ὁ λαός, λέγει ὁ ἐπίσκοπος Συννέσιος, θέλει νὰ ἐξαπατᾶται τούτου ἕνεκα ἀνάγκη ἐπικεῖται τοῖς ἄλλοις ἵνα τὸν πλανῶσι. . . . Οὕτως ἐπραττον καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου: τούτου δ' ἕνεκα ἐνεκλείοντο ἐν τοῖς ναοῖς των καὶ ἐκεῖ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ λαοῦ ἐτέλουν τὰ μυστήρια των (λησμονῶν τί εἶπε πρότερον) Ἄν ὁ λαὸς ἐγίνωσκε τὸ μυστικόν, θὰ δυσηρεστεῖτο ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ. Ἄλλὰ πῶς ἄλλως νὰ φερθῆ τις πρὸς τὸν λαὸν ἀφοῦ εἶνε λαός; Τὸ ἐπ' ἐμοί, αἰετοποτε ἔσομαι φιλόσοφος πρὸς με, ἀλλ' ἱερεὺς μετὰ τοῦ λαοῦ!»

Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς ἔγραφε πρὸς τὸν Ἰερώνυμον: «Μωρολογίαὶ ἀπαιτοῦνται ὅπως ἐπιβαλλώμεθα εἰς τὸν λαόν ὅσῳ ὀλιγώτερον ἐννοεῖ, τόσῳ περισσότερο θαυμάζει οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοί μας ἔλεγον συχνάκις ὄχι ὅ,τι ἐσκέπτοντο ἀλλ' ὅ,τι ἀπῆτει ἢ περίστασις ἢ ἡ ἀνάγκη νὰ εἴπωσι».

Ἡ ἀρχαιότης, λέγει ὁ Σαγχοιιάθων, προσεπάθει νὰ διεγείρῃ τὸν θαυμασμὸν διὰ τοῦ θαυμασίου τοιοῦτος ὁ σκοπὸς ὅλης τῆς ἀρχαιότητος».

Ὅπως δικαιολογήσωσι τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ δόλου καὶ ψεύδους, λέγουσιν ὅτι εἶνε κινδυνῶδες τὸ φωτίζειν τὸν λαόν, διότι οὗτος καταχράται τῶν φώτων.

Μήτοι καὶ τούτου ἐπιταί ὅτι ἐκπαίδευσις καὶ πανουργία εἶνε συνώνυμα; Ὅχι: ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ λαὸς καθίσταται δυστυχὴς ἕνεκα τῆς εὐθειας, τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς πλεονεξίας τῶν ὀδηγούντων αὐτὸν καὶ διδασκόντων, δὲν θέλουσιν οὗτοι νὰ ἐννοῆ τὸ τοιοῦτον ὁ λαός.

Κινδυνῶδες βέβαια τυγχάνει τὸ προσβάλλειν κατὰ μέτωπον τὴν πεπλανημένην πίστιν ἔθνους τινός, ἀλλὰ φιλανθρωπικὸν καὶ ἰατρικὸν ἔργον εἶνε τὸ προετοιμάζειν τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τὸ φῶς καὶ τοὺς βραχίονας διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Ἄν ποτε σχηματισθῆ σωματεῖόν τι ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἔννοιαν, θὰ ἐκπλήξῃ τοῦτο τὸν κόσμον διὰ τῶν ἐπιτυχῶν του!

(Volney—Ruines)

ΤΙ ΔΗΛΟΥΣΙΝ

αἱ τέσσαρες τῆς Γῆς ἡλικίαι τῶν Ἑλλήνων
καὶ Ῥωμαίων.

Οἱ Ἴνδοι διαιροῦσι τὸν χρόνον τῆς διαρκείας τῆς γῆς εἰς τέσσαρας ἡλικίας, αἵτινες εἶνε μία ἡμέρα τοῦ Βράχμα καὶ αἵτινες θ' ἀνανεωθῶσι τετράκις πρὸ τῆς Μαχα—Πραλάγια ἢ τῆς γενικῆς καταστροφῆς, ἣτις καὶ αὕτη θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τέσσαρας ἡλικίας ἥτοι μίαν νύκτα τοῦ Βράχμα.

Ἡ 1η	καλεῖται	Crita-youga	διήρκεσε δὲ ἔτη ἀνθρώπινα (ἐξ ἡμ. 360)	1,728,000
Ἡ 2α	»	Treta-youga	»	1,296,000
Ἡ 3η	»	Dwapara-youga	»	864,000
Ἡ 4η	»	Cali-youga	θὰ διαρκέσῃ δὲ	432,000
Τὸ ὅλον ἔτη				4,320,000

Εὐρισκόμεθα δὲ ἤδη ἐν τῇ τετάρτῃ ἡλικίᾳ πρὸ 5,400 ἐτῶν περίπου.

Ὁ Williams Jones ἐν ταῖς ἀσιατικαῖς μελέταις του, συγκρίνων αὐτὰς τὰς τέσσαρας ἡλικίας τῶν Ἰνδῶν πρὸς τὰς τέσσαρας ἁμοίας τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων: τὴν τῆς χρυσοῦς, ἀργυροῦς, χαλ-

κίνης καὶ σιδηρᾶς, ἀποφαίνεται ὅτι αἱ ἡλικίαι αὗται εἶνε ἀνάμνησις τῆς Ἰνδικῆς παραδόσεως.

Ἄλλὰ καὶ αἱ ἐξ ἡμέραι τῆς γενέσεως τῆς Π. Γραφῆς τοιοῦτον τινα συμβολικὸν ὑπαινιγμὸν ὑπεμφαίνουσιν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΒΒΑΛΙΣΤΙΚΗ

Δύο τῆς Γραφῆς φράσεων φαινόμενων γελοίων.

Ἡ Κάββαλα πιστεύει εἰς τὴν προὔπαρξιν τῆς ψυχῆς, τὰς πολλὰς αὐτῆς ὑπάρξεις, τὰς ἀμοιβάς βίων ἢ μετενσαρκώσεις ἢ (κατὰ τὸν Ὀριγένην) μετενσωματώσεις. Ἐκ τοιούτων λοιπὸν γνωμῶν ὀρρωμένη ἢ Κάββαλα δίδει ἐν τῷ βιβλίῳ «Ζοχάρ» τὴν ἐξήγησιν ταύτην ὡς πρὸς τὴν φράσιν: «Ὁ θάνατος τοῦ δικαίου, ἀσπασμὸς τοῦ Θεοῦ ἐστί».

«Αὐτὸς ὁ ἀσπασμὸς εἶνε ἡ (μετὰ θάνατον καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ ὕλικου σώματος χωρισμὸν) ἔνωσις τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν οὐσίαν ἐξ ἧς ἔλκει τὴν καταγωγὴν της».

Ἡ ἑτέρα ἐρμηνεύσιμος φράσις εἶνε ἡ ἐξῆς: Ὁ δὲ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Μωϋσῆν ὅτι δὲν θὰ τὸν ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, ἀλλ' ἐκ τῶν νώτων μόνον. . . . Τὸ «Ζοχάρ» ἀποκλείει ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὴν τυφλὴν δύναμιν τὴν προϊσταμένην τῇ, μὴ ἐγκαταλιμπανούσης τὴν γῆν ζωικῆς ζωῆς, διακρίνει εἰσέτι δύο τρόπους τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ δύο εἶδη γνώσεως. Οἱ δύο πρῶτοι εἶνε ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγάπη. Τὰ δὲ δύο τελευταῖα εἶδη δηλοῦσι διὰ τῶν ἐκφράσεων: ἄ μ ε σ ο ν καὶ ἄ ν τ κ α κ λ α σ τ ἰ κ ὀ ν φ ῶ ς ἢ ἔ σ ω τ ε ρ ἰ κ ἢ καὶ ἔ ξ ω τ ε ρ ἰ κ ἢ φάσις. . . .

Ἡ ἐσωτερικὴ φάσις, λέγει τὸ κείμενον, λαμβάνει τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ αἰωνίως λάμποντος ὑπερτάτου πυροῦ, οὗτινος τὸ μυστήριον οὐδέποτε ἀποκαλυφθήσεται. Εἶνε ἐσωτερικὴ διότι προέρχεται ἐκ πηγῆς κεκρυμμένης· ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ὑπερτέρα, καθὼ ἀνωθεν προερχομένη. Ἡ δ' ἐξωτερικὴ φάσις δὲν εἶνε ἡ ἀντανάκλασις αὐτοῦ

τοῦ φωτός τοῦ ἄνωθεν ἀπ' εὐθείας ἀπορρέοντος». Ὅτε ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Μωϋσῆν ὅτι δὲν θὰ τὸν ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, ἀλλ' ἐκ τῶν νώτων μόνον, ὑπηνίττετο αὐτοὺς τοὺς δύο τρόπους τῶν γνώσεων, οἵτινες παριστῶσιν ὡσαύτως ἐν τῷ ἐπιγίῳ παραδείσῳ τὸ δένδρον τῆς ζωῆς καὶ τῆς γνώσεως τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν σήμερον intuition (1) γνῶσιν κατ' ἐποπτεῖαν (περὶ τὰ ἄγνωστα καὶ ἀμφιβαλλόμενα εὐθυγνωσίαν, κατὰ τὸν Θερειανόν) καὶ reflexion σκέψιν (ἀντανάκλασιν).

(Ἐκ τοῦ «La Kabballe» τοῦ Ad. Franck, μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου).

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ ΧΡΗΣΜΟΔΟΤΟΥΝ

Κατὰ τὸν δ'. αἰῶνα μ. Χ.

Ὁ Ἀμμιανὸς Μάρκελλος ἀναγράφει λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ μαντικῆ τρίποδος δι' οὗ οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρησιμώδουντο.

Κατὰ τινὰ ἀποτυχοῦσαν συνωμοσίαν κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλεντος, συνελήφθησαν οἱ συνωμόται καὶ ἐβασανίσθησαν. Μεταξὺ τῶν σωματίων τοῦ ἐγκλήματος ἔκειτο ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ μία μικρὰ τράπεζα, περὶ ἧς ἐξήταζον τοὺς ἐνόχους. Εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνομαζόμενος Ἰλαρίω, ἠττηθεὶς ὑπὸ τῶν βασάνων, ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν διὰ τῶν ἐξῆς λόγων :

« Κατεσκευάσαμεν αὐτὸ τὸ ὀλέθριόν μας τραπεζάκι κατὰ μίμησιν τοῦ τρίποδος τῶν Δελφῶν, ἐκ κλάδων δάφνης· τὸ καθιερώσαμεν κατὰ τοὺς τύπους τῆς μαγείας δι' ἐπικλήσεων, διὰ μυστηριωδῶν ὕμνων, δι' ἐπωδῶν· κατόπιν τὸ ἐκινήσαμεν.

(1) Σ. Μ. Intuition ἀποκαλοῦσιν οἱ μῦσαι τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν τὴν ἐκτὴν αἴσθησιν, τὴν ἐν τῷ ἀναπτύσσῃ ἤδη παρὰ τῆ ἀνθρωπότητι.

Ὁ συνδυασμὸς τῆς intuition πρὸς τὸ λογικὸν σχηματίζει τὴν βάσιν τῶν διδασκαλιῶν τῆς Θεοσοφίας (Fludd, Παράκελσος, Boehm, κλπ.

« Ὅτε δ' ἐπρόκειτο νὰ τὸ κινήσωμεν καὶ νὰ τὸ συμβουλευθῶμεν διὰ πράγματα ἀπόκρυφα, ἰδοὺ πῶς ἐπελαμβανόμεθα τοῦ τοιούτου (1) :

. . . Ἐσχημάτιζεν οὕτω στίχους ἠρωϊκοῦς, ὡς ἡ Πυθία, ἀπαντῶντας εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν παρεστῶτων.

« Ἠρωτήσαμεν λοιπὸν περὶ τοῦ διαδόχου τοῦ Κράτους. Ὁ κρικός ἀναπηδήσας ἤψατο ἀλληλοδιαδόχως τῶν γραμμάτων ΘΕΟΔ. Τότε εἰς τῶν παρεστῶτων ἀνεφώνησεν ὅτι ἡ εἰμαρμένη ἐδήλου προφανῶς τὸν Θεοδ-ω ρ ο ν, καὶ διεκόπη οὕτω ὁ πειραματισμὸς, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ὑπονοούμενος ἦτο ὁ ἀρεστός ἡμῖν. »

Ἡ μεγάλη αὕτη σπουδὴ τῶν συνωμοτῶν τοὺς ἀπώλεσεν· ἂν ἐξηκολούθουν τὸ πείραμα μέχρι τέλους, θὰ ἐμάνθανον ὅτι ὁ χρησμός. ὅστις ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἀνήγγελλεν αὐτοῖς τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν οὐχὶ τοῦ Θεοδ-ω ρ ο υ, τοῦ ἐπίσης θανατωθέντος ἀρχηγῶ των, ἀλλὰ τοῦ Θεοδ-ο σ ί ο υ, τοῦ Μεγαλοῦ, τοῦ πράγματι διαδεχθέντος τὸν Οὐάλεντα.

Ἀφιερῶνται τῷ ἱατρῷ κ. Σ. Ἀποστολίδῃ.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΝ

τοῦ καθηγητοῦ **CHIAIA ERCOLE** (πνευματιστοῦ),

πρὸς τὸν καθηγητὴν **Λουμβρόζον** (τὸν φρενολόγον).

Tables, 24 Δεκεμβρίου. 1888.

Κύριε,

Ἐν τῷ ἄρθρῳ ὕμνων : « Ἐπιρροὴ τοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τοῦ πνεύματος », τῷ δημοσιευθέντι ἐν τῷ ἀριθ. 29 τῆς « Fanfulla » ἀπήντησα τὴν ἐξῆς φράσιν :

(1) Σ. Μ. Παραλείπομεν χ. σ. τὴν ἀναγραφὴν τοῦ τρόπου τούτου, ἄτε γνωστοῦ παρὰ τοῖς πνευματισταῖς.

«Δεκαπέντε ἢ εἴκοσι ἐτη ἀρκοῦσιν ἵνα ἀποθαυμασθῆ παρ' ἅπαντος τοῦ κόσμου ἀνακαλύψις τις θεωρηθεῖσα ὡς τρέλλα κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνακαλύψεως· καὶ ἤδη ἔτι αἱ ἀκαδημαϊκαὶ ἐταιρίαι χλευάζουσι τὸν ὑπνωτισμὸν καὶ τὴν ὁμοιοπάθειαν· τίς οἶδε ἂν ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι μου, οἵτινες χλευάζομεν τὸν πνευματισμὸν, δὲν εὐρισκόμεθα ἐν τῇ πλάνῃ, ἂν δὲν εὐρισκόμεθα ἐν καταστάσει ὑπνωτισθέντων· ἕνεκα τῆς ἀπάτης ἣτις μᾶς περικυκλοῖ, θὰ εἴμεθα ἴσως ἀνίκανοι ἢ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἀπατώμεθα· καί, ὡς πολλοὶ τῶν φρενοπαθῶν, τιθέμενοι εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ἀληθείας, χλευάζομεν τοὺς μὴ ὄντας μεθ' ἡμῶν».

Ἡ φράσις αὕτη, ἣ τόσῳ πνευματώδης, ἐνεποίησέ μοι ἐντύπωσιν τὴν ἐθεώρησα ὡς σχετιζομένην πρὸς ἓν πρᾶγμα εἰς ὃ ἐπάσχομαι ἀπὸ τινος καιροῦ· τὴν συλλέγω λοιπὸν μετὰ χαρᾶς, ἄνευ ἀναβολῆς, ἄνευ σχολίων, καί, συμμορφούμενος πρὸς τοὺς ὄρους ἐντελοῦς ἱπποτικότητος, τὴν λαμβάνω ὡς πρόκλησιν.

Αἱ συνέπειαι αὐτῆς τῆς μονομαχίας δὲν θὰ ᾧσιν ἐπικίνδυνοι, οὐδ' αἰματηραί· θ' ἀγωνισθῶμεν ἐντίμως· ὅποιαδήποτε δὲ κἂν ᾧσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς συμπλοκῆς, εἴτε ἐγὼ ὑποκύψω, εἴτε ὁ ἀνταγωνιστής μου κάμψῃ τὸ γόνα, τὸ τοιοῦτο θὰ γίνη διὰ τρόπου εὐμενοῦς· ἢ ἔκθασις θὰ ἐπενέγκῃ βελτίωσιν τῶν ἰδεῶν τοῦ ἐνός τῶν ἀνταγωνιστῶν, θὰ ἦ δὲ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, ὠφέλιμος εἰς τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν τῆς ἀληθείας.

Ὁμιλοῦσι πολὺ τὴν σήμερον περὶ τινος ἰδιαζούσης ἀσθενείας ἣν ἅπαντᾶ τις ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ· τὴν παρατηροῦσι καθεκάστην, ἀλλ' ἀγνοοῦσι τὴν αἰτίαν καὶ πῶς νὰ τὴν ἀποκαλέσωσιν. Ἡ ἀσθένεια αὕτη εἶνε προφανῆς, τὰ ἀποτελέσματά της τὰ αἰσθάνονται· ἀποδεικνύονται ταῦτα διὰ τοῦ πειραματισμοῦ καὶ ἀνάγονται προπάντων εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἀφῆς· δηλ. εἰς τὴν γενικὴν ἐξέλεγχσιν πάσης γνώσεως.

Ἐπικαλοῦνται ἐπιμόνως τὴν ἔρευαν τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀλλ' αὕτη, εἰς ἀπάντησιν, χλευάζει αὐτὸ διὰ τοῦ εἰρωνικοῦ γέλωτος τοῦ Πύρρωνος, διότι, ὡς τὸ εἶπον, ὁ αἰὼν δὲν εἶνε ἕτοιμος.

Ἄλλ' ὁ συγγραφεὺς τῆς φράσεως, ἣν ἀνωτέρω ἀνέφερον, δὲν τὴν ἔγραψε βεβαίως διὰ μόνην τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τὴν γράψῃ καὶ

(Ἐπεταὶ συνέχεια).